

VÉGCÉLOMHOZ KÖZELEDEM!

Pecznyik Pál

Életem itt olyan rövid,
mint egy sóhaj, amely elszáll.
Földre hullhat bármely percben,
miként fejemről a hajszál.
Életem rövid idejét,
ha időtlenséghez mérem,
csak egy pillanatig látszó
pára, a végtelenségben.
De mégis hosszúnak tűnik,
mert sok próbával van tele,
s ha mennyből nem kapok erőt,
nem birkózhatok meg vele.
Ám ha Jézus: lelkem Ura,
gyorsan telnek napok, évek,
gyermek, ifjú kor mögöttem,
már ősz fejjel mendegélek.
Örök élet keskeny útján,
út végét bár még nem látom,
életnapom alkonypírban
ragyog már, a láthatáron.
Végcélomhoz közeledek:
nagyon várom azt a percet,
melyen végre megláthatom
szebb hazám, a dicső mennyet.
Lelkem elszáll, mint a sóhaj,
itt hagyja a földi sátrat,
feltámadásban nyer újat,
- fénylőt - s abban élhet, járhat.
Többé nem bűnös talajon,
de szebb, büntelen hazában,
hozsannázó drága lelkek,
fehérruhás táborában.

Pecznyik Pál
Celldömölk
2005. III. 22.